

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **I.A.**, státní příslušnost ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2014, č. j. MV-106521-6/SO/sen-2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 3. 3. 2014, č. j. MV-106521-6/SO/sen-2011 se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (žalovaného), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 6. 2011, č. j. OAM-27818-14/DP-2011. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žalobcově žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ.

Žalobce v žalobě především namítal, že byl při podání odvolání ze strany správního orgánu prvního stupně ujištěn o tom, že jeho odvolání je podáno v zákonné lhůtě. Správní orgán prvního stupně mu navíc doručil výzvu k odstranění vad odvolání, kde výslovně uvedl, že usnesení, proti kterému odvolání směřuje, bylo žalobci doručeno dne 2. 8. 2011 a odvolání podáno dne 16. 8. 2011. Tímto byl žalobce utvrzen v tom, že jeho odvolání bylo podáno řádně a včas, a proto také nepodal žádost o prominutí zmeškání lhůty ve smyslu § 41 správního řádu. Žalobce odkazoval na § 4 správního řádu, dle kterého je správní orgán ze zákona povinen chránit práva a zájmy občanů, poskytovat jim pomoc a poučení, aby například pro

neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu. Takto v projednávaném případě správní orgán nepostupoval, naopak držel žalobce ve víře, že jeho odvolání je podáno v souladu se zákonem a tak mu zabránil, aby v zákonné lhůtě podal žádost o prominutí zmeškání lhůty. V této souvislosti žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 188/04, podle něhož jsou správní orgány povinny poskytovat účastníkům řízení pomoc a poučení a dát jim příležitost odstranit nesprávnost. Trvání na opožděnosti odvolání je výsledkem přepjatě formalistického postupu, který neodpovídá principům materiálně právního státu, neboť účelem správního řízení by mělo být především dosažení spravedlivého rozhodnutí. V další části žaloby žalobce věcnými námitkami brojil proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovanému vytýkal, že se vůbec nevypořádal s komplikovanými okolnostmi případu a pominul zvážit otázku přiměřenosti případného neprodloužení pobytu žalobce. Dopady rozhodnutí o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce se navíc nezabýval ani správní orgán prvního stupně. Žalobce proto navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nezákonnost a požadoval nahradit náklady řízení.

K žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který uvedl, že nesprávně určený okamžik doručení prvostupňového rozhodnutí (usnesení) správním orgánem prvního stupně nemění nic na skutečnosti, že odvolání proti tomuto usnesení podal žalobce opožděně. Žalovaný zopakoval závěry, ke kterým došel v napadeném rozhodnutí, a navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Z předloženého spisového materiálu soud ověřil, že usnesení ze dne 15. 6. 2011, č. j. OAM 27818-14/DP-2011, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, bylo zástupkyni žalobce zasláno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Zástupkyně žalobce nebyla v době doručování zastižena na kontaktní adrese a zásilka proto byla dne 20. 7. 2011 uložena u provozovatele poštovních služeb a od tohoto dne připravena k vyzvednutí. Provozovatel poštovních služeb zástupkyni žalobce vyzval k vyzvednutí zásilky a zanechal jí poučení. Protože si zástupkyně žalobce zásilku nevyzvedla, byla jí dne 3. 8. 2011 vložena do poštovní schránky.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný zabýval doručením prvostupňového rozhodnutí. Konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo připraveno k vyzvednutí dne 20. 7. 2011. S odkazem na § 24 odst. 1 správního řádu uvedl, že za doručené se považuje v pondělí dne 1. 8. 2011. Odvolání podal žalobce prostřednictvím své zástupkyně až dne 17. 8. 2011, tj. po uplynutí zákonné patnáctidenní lhůty k podání odvolání, která skončila dne 16. 8. 2011. Žalovaný dále konstatoval, že neshledal podmínky pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení ani vydání nového rozhodnutí.

Ve věci proběhlo dne 21. 4. 2015 ústní jednání. Žalovaný se z jednání omluvil, uvedl, že nežádá o odročení jednání, a odkázal na své písemné stanovisko k podané žalobě. Žalobce ani jeho právní zástupce se k jednání bez omluvy nedostavili.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Správní soudy setrvale judikují, že je-li napadeno správní rozhodnutí, které se nezabývalo podstatou věci, ale pouze posouzením opožděnosti odvolání, lze proti takovému rozhodnutí účinně brojit pouze tvrzením, že odvolání bylo podáno včas (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 As 6/2005 - 59). Rozhodnutí odvolacího orgánu vydané podle § 92 odst. 1 správního řádu je rozhodnutím procesním, jehož podstatou je konstatování opožděnosti (případně nepřipustnosti) odvolání, aniž by z hlediska odvolacích námitek byla zkoumána a hodnocena věcná a právní stránka rozhodnutí, vůči němuž odvolání směřovalo. Skutková zjištění a právní hodnocení opožděnosti (či nepřipustnosti) odvolání pak musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Účastníku správního řízení se dostane soudně přezkoumatelného rozhodnutí správního orgánu v otázce opožděnosti odvolání.

Podstatou rozhodnutí žalovaného byla otázka včasnosti, resp. opožděnosti odvolání žalobce ze dne 17. 8. 2011. Právě a jediné tato otázka také může být předmětem soudního přezkumu žalobou napadeného, svou povahou procesního, správního rozhodnutí.

Jak bylo uvedeno výše, soud ze správního spisu ověřil, že odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí je třeba považovat za doručené dne 1. 8. 2011. V ustanovení § 23 správního řádu se mimo jiné stanoví, že nebyl-li v případě doručování fyzické osobě (viz § 20 správního řádu) adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným přípustným způsobem, písemnost se uloží. Dle § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty (písemnost byla uložena u provozovatele poštovních služeb dne 20. 7. 2011 a od tohoto dne připravena k vyzvednutí, zástupkyně žalobce byla provozovatelem poštovních služeb k vyzvednutí zásilky vyzvána a bylo jí zanecháno poučení). Poslední den lhůty v daném případě připadl na sobotu 30. 7. 2011. Případně-li konec desetidenní lhůty pro nastoupení tzv. fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem této lhůty nejbližší pracovní den (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2008, č. j. 4 Ads 83/2008-39), v daném případě tedy pondělí 1. 8. 2011. Dle § 83 odst. 1 věta první činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Poslední den lhůty k podání odvolání byl tedy den 16. 8. 2011. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však bylo podáno až dne 17. 8. 2011. Žalovaný proto nepochybil, když postupoval dle § 92 odst. 1 správního řádu a odvolání pro opožděnost zamítl.

Žalobce v žalobě sice namítá, že byl správním orgánem prvního stupně ujištěn o včasnosti svého odvolání a odkazuje na výzvu k doplnění odvolání, ve které správní orgán prvního stupně jako den doručení prvostupňového rozhodnutí označil 2. 8. 2011. Tato skutečnost však nemůže na opožděnosti odvolání nic změnit. Pokud chtěl žalobce využít institutu navrácení v předešlý stav, byl povinen požádat o prominutí zmeškání úkonu spolu se

zmeškaným úkonem, tj. spolu s podáním odvolání. Zákon pamatuje na situace, kdy si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu adresát bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě nemůže vyzvednout, je však třeba dodržet postup popsany v § 41 správního řádu. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce tímto způsobem postupoval. Žalobce ani netvrdí, že by si jeho zástupkyně, ať už z jakéhokoliv důvodu, nemohla prvostupňové rozhodnutí ve stanovené lhůtě vyzvednout. Následná výzva k doplnění odvolání, v níž bylo uvedeno nesprávné datum doručení prvostupňového rozhodnutí, tak nebyla schopna postup žalobce v tomto směru jakkoliv ovlivnit.

Žalobce v žalobě také brojí proti zastavení řízení o své žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání prvostupňovým správním orgánem. Žalobce však tímto způsobem nemůže docílit věcného přezkoumání svých výhrad proti rozhodnutí, kterému se nebránil včas podaným odvoláním. Tyto námitky soud v tomto řízení přezkoumávat nemůže.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 21. dubna 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
předsedkyně senátu